

[Hans Hedtoft.]

ten til Danskheden i Sydslesvig, den Støtte til det danske Mindretal, som vi alle er enige om at ville yde, saa at det danske Mindretal kan faa Mulighed for i Frihed at gøre sit Arbejde og udvikle sig. Det er Ting, vi alle har været enige om, og som — hvad det ærede Medlem rigtigt bemærkede — staar i alle de Henvendelser, der er sendt til de Allierede. Men det var naturligvis en Forglemmelse, naar det ærede Medlem ikke føjede til, at der i disse Henvendelser til de Allierede tillige staar to andre Ting, som jeg maa nævne og fremhæve, fordi de er en Forudsætning for vor Tilslutning til den Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, der er stillet her. Vi har i disse mange Henvendelser og Henvendelser til de allierede Magter foruden vort Ønske om Hjælp til Danskheden tillige udtrykkelig sagt, at vi, det vil sige Danmark, ikke tør sige noget om, hvorvidt det Sindelagsskifte, der tilsyneladende har fundet Sted i Sydslesvig, er af varig Karakter. Det er den ene Ting. Den anden Ting er, at vi i de Henvendelser, vi har sendt til de Allierede, og som vi nu ved Vedtagelsen af denne Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen igen bekræfter her i Tinget, udtrykkeligt har sagt, at Danmark intet Ønske har om at stille Forslag vedrørende en Ændring i Sydslesvigs statslige Tilhørsforhold.

Jeg kunde gøre mange Bemærkninger herom og om, hvorfor det ærede Medlem ikke fandt det opportunt at fremhæve denne Side af Sagen. Det skal jeg imidlertid helt afstaa fra, for jeg synes hverken Tiden eller Øjeblikket frister dertil. Jeg skal nøjes med stilfærdigt at gøre opmærksom paa det, jeg allerede har sagt, at det er netop, fordi de danske Henvendelser til de allierede Magter ikke alene har det Indhold, det ærede Medlem nævnte, men ogsaa indeholder de to Ting, jeg har nævnt her, at vi for vort Vedkommende har kunnet medvirke dertil og i Dag ogsaa har medvirket til at stille den Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, som jeg har været Ordfører for, for paa dette Grundlag stod vi før, og der staar vi i Dag. Der er ingen Ændring i vor Stilling til dette Problem, ingen Forskel paa vort Standpunkt før og nu. Det er derfor kun i logisk Overensstemmelse med vor tidligere Standpunkttagen, at jeg i Dag har kunnet stille det Forslag, jeg har stillet.

Jeg noterede med Taknemmelighed, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft uanset de Bemærkninger, han i øvrigt gjorde,

føjede til, at han som Ordfører for Det konservative Folkeparti vilde sige, at de Konservative havde besluttet sig til at medvirke til at føre den Politik, der var indledet, til Ende, det vil sige acceptere det principielle Grundlag, som har fundet Udtryk i disse forskellige Noter og Henvendelser.

Til det ærede Medlem Hr. Nørlund skal jeg blot gøre en kort Bemærkning. Det ærede Medlem talte om, at vi burde betænke vor Stilling og overveje, at vi nu igen skal have stukket et Figenblad ud til Statsministeren, og spurgte, hvordan jeg kunde faa den Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, vi stillede den 4. December 1946, til at rime med det Standpunkt, vi indtager i dette Øjeblik. Jeg skal til det ærede Medlem gøre den korte Bemærkning: der er ingen Forskel paa den Stilling, vi tidligere indtog, og den Stilling, vi har indtaget i Dag, den er præcis den samme. Jeg forstaaer, at det, det ærede Medlem vilde sige, var, at man burde ikke undlade at benytte nogen som helst Lejlighed, der fandtes, til at søge Regeringen svækket. Ja, det kan man hævde. Jeg har gentagne Gange fra denne Talerstol sagt, at det sydslesvigiske Spørgsmaal for os er et alvorligt Problem. Vi mener ærligt som Parti, at dette Spørgsmaal var bedst tjent med, at der samledes saa stor Enighed om det som muligt, og vi har rent sagligt ydet vort Bidrag hertil. Da jeg den 4. December tillod mig at stille et Ændringsforslag til en her i Tinget stillet Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som gik ud paa, at Rigsdagen gav Tilslutning til 19. Oktober-Noten, gik mit Ændringsforslag ud paa en Misbilligelse af forskellige Udtalelser, som den højtærede Statsminister havde fremsat uden for Tinget. Der er ikke foregaaet nogen Ændring i min Opfattelse af disse Ting. Nu har der ikke været Lejlighed til at fremsætte Misbilligelser af den højtærede Statsministers Taler siden da. Misbruges den Beslutning, Tinget her træffer, er det muligt, Chancen og Betimeligheden indfinder sig igen.

Det, der sker i Dag, er det enkle, at et her i Salen repræsenteret Parti, Dansk Samling, stiller et Forslag, som, hvis Tinget accepterede det, betød, at Tinget forlod det tidligere Standpunkt, vi har indtaget, og begyndte at stille statspolitiske Krav. Ved den Afstemning, der om lidt finder Sted, tager Tinget Afstand herfra og bekræfter, hvad Folketingsflertallet gentagne Gange tidligere har givet Udtryk for, at det, vi vil, er at støtte Danskheden, hjælpe Danskheden, men vi vil ikke drage nogen